

Κυριακὴ Ζ' Λουκᾶ (Λουκ. 8, 41-56)
29 Ὀκτωβρίου 2006

Ο Χριστὸς εῖναι ὁ ἰατρὸς τῆς ἀνθρώπινης ὑπάρξεως· καὶ στὴν ψυχὴν καὶ στὸ σῶμα. Καὶ στὰ δύο θαύματα τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, δηλαδὴ τῇ Θεραπείᾳ τῆς γυναικὸς μὲ τὸ μακροχρόνιο πρόβλημα καὶ τὴν ἀνάσταση τοῦ κοριτσιοῦ, περιγράφεται ἡ ἐπέμβασή Του μὲ τὴν ἴδιοτητα τὴν ἰατρικήν.

Προσεγγίζοντας αὐτὴν τὴν ἴδιοτητα τοῦ Χριστοῦ, εἰσπράττουμε τὰ δύο βασικὰ προσόντα Του. Πρῶτο τὴν ἀπεριόριστη ἀγάπη Του, ποὺ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν μπορεῖ νὰ κατανοήσει. Γιατὶ ὁ Χριστὸς «μᾶς ἀγαπᾷ ὅσο δὲν τὸ βάζει ὁ νοῦς μας» καὶ ἐνδιαφέρεται γιὰ μᾶς ὅσο δὲν τὸ ἔχουμε φανταστεῖ.

Ο Χριστὸς ὡς ἀνθρωπος ἔχει ἐμπειρία τοῦ πόνου καὶ ἀντιμετώπισε καθημερινὰ τὴν ἀρρώστια. Καὶ ὡς Θεὸς «εῖναι ὁ ἐπίσημα ἔξουσιοδοτημένος μὲ τὴν ἀποστολὴν νὰ μᾶς λυτρώσει ἀπὸ τὸν πόνο». Νὰ μᾶς γιατρέψει ὡς ὁ μοναδικὸς ἰατρός. Ἐνῷ ἡ Ἑκκλησία παίρνει τὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Ἰωάννου ὅτι «Ἄυτὸς» δηλαδὴ ὁ Χριστός, «εῖναι θῦμα, ποὺ μὲ τὸ αἷμα Του ἔξιλεώνει τὸ Θεὸν γιὰ τὶς ἀμαρτίες μας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὶς ἀμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου...». Καὶ τὰ μετατρέπει σὲ ὄμοιο δοξολογίας, ποὺ ψάλλει καθημερινὰ στὸ Ναό. «Ο αἵρων τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου· ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ αἵρων τὰς ἀμαρτίας τοῦ κόσμου».

Δεύτερον προσὸν τοῦ Χριστοῦ ὡς ἰατροῦ εῖναι ἡ δύναμη νὰ μπορεῖ νὰ κάνει τὰ πάντα. Ἔτσι, δὲν ὑπάρχει κάτι ποὺ νὰ μὴν μπορεῖ καὶ τίποτε δὲν στέκεται ἐμπόδιο στὴ δική Του δύναμη. Γιατὶ λειτουργεῖ ὡς Θεός, μὲ ὅ,τι συνεπάγεται αὐτό, γι' αὐτὸ μπροστὰ στὴ θεϊκὴ βούληση τὰ πάντα ὑποχωροῦν καὶ σβήνουν.

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ ἴδιαιτέρως στὸ βιβλίο τοῦ πολυάθλου Ἰώβ, ὁ Θεὸς παρουσιάζεται ὡς ὁ δυνατὸς ποὺ μπορεῖ νὰ πράξει τὰ πάντα. Τίποτε δὲν ἀντιστέκεται στὴ δύναμή Του. «Γνωρίζω» λέγει τὸ κείμενο «ὅτι δύνασαι νὰ πράξεις τὰ πάντα καὶ δὲν ὑπάρχει γιὰ Σένα τίποτε ποὺ νὰ μὴν μπορεῖς νὰ τὸ κάνεις...».

Μὲ τὰ δύο αὐτὰ προσόντα, τοῦ ἰατροῦ ποὺ ἀγαπᾷ καὶ τοῦ ἰατροῦ ποὺ μπορεῖ νὰ κάνει τὰ πάντα, ὁ Χριστὸς πορεύεται στὴν ἐγκόσμια ζωή Του. Ὁ, τι καὶ ἀν κάνει, ἐκφράζει ὅχι μόνο τὴν παντοδυναμία Του, μὰ κυρίως τὴν ἀγάπη Του. «Μᾶς ἀγαπᾷ κι ἐπειδὴ μᾶς ἀγαπᾷ, γι' αὐτὸ δείχνει τὴ δύναμή Του στὸν κόσμο».

Ἄρα λοιπὸν ὁ Χριστὸς ἔρχεται ὡς ὁ ἰατρὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας. Αὐτὸς δὲ «δὲν

κάνει διαγνώσεις, δὲν γράφει συνταγές, δὲν όρίζει θεραπεῖες». Κάνει κάτι πολὺ σπουδαιότερο καὶ ὡφελιμότερο· δίδει στὸν ἄρρωστο τὴ δική Του δύναμη. Τὸν ἐαυτόν Του! Τὸ καταγράφει ἄλλωστε στὸ Εὐαγγέλιο του ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς στὴ θεραπεία τῆς αἵμορροούσης γυναικός. Νὰ τὶ λέγει, ἀναφέροντας τὰ ἴδια λόγια τοῦ Χριστοῦ: «Ἐγὼ κατάλαβα πὼς βγῆκε δύναμη ἀπὸ πάνω μου!».

Εἶναι συγκλονιστικὸ τὸ γεγονὸς πὼς ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς γίνεται ὁ ἰατρὸς γιὰ τὶς ψυχὲς καὶ τὰ σώματά μας. Καὶ ἀκόμη περισσότερο, γίνεται ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς μας. Ἀπὸ τὴ δική Του ζωὴ παίρνουμε τὶς ἀναγκαῖες δυνάμεις καὶ τὰ ἀπαραίτητα στηρίγματα, γιὰ νὰ οἰκοδομήσουμε τὴ δική μας.

Ο Χριστὸς πρὸ πάντων γνωρίζει ἄριστα πὼς στὸν ἄνθρωπο κεντρικότατο καὶ καθοριστικὸ ρόλο παίζει ὁ ψυχικὸς κόσμος του. Γι' αὐτὸ πάντα ἀπευθύνεται σ' αὐτὸν καὶ κατόπιν στὸ σῶμα. Δίδει πρῶτα τὴν γιατρεία στὴν ἄρρωστη ψυχὴ καὶ ὑστερα στὸ ἄρρωστο σῶμα.

Ἡ ψυχὴ λοιπὸν ποὺ κινεῖ τὸ σῶμα καὶ τὸ καθοδηγεῖ, πρέπει νὰ στέκει ζωντανὴ καὶ ύγιής. Ἐὰν εἶναι ἄρρωστη ἡ πεθαμένη, τότε καὶ τὸ σῶμα θὰ εἴναι τὸ ἴδιο. Μπορεῖ τὸ σῶμα νὰ φαίνεται ύγιες καὶ ζωντανό, νὰ τρώει, νὰ πίνει, νὰ κινεῖται, μὰ στὴν οὐσία συμβαίνει τὸ ἀντίθετο, ἀφοῦ ἡ ψυχὴ εἴναι ἄρρωστη ἡ νεκρή.

Ποιὸς θὰ παράσχει τὴ ζωὴ καὶ θὰ κάνει ύγιη τὴν ψυχή; Μὰ «ὁ Χριστὸς ποὺ εἶναι ἡ ζωὴ καὶ ἡ Αινάσταση». Κι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ ξεχνοῦμε. Ἔτσι δὲν παρατάμε τὴν ψυχή μας σὲ κακὴ κατάσταση· δὲν θ' ἀφήνουμε νὰ φεύγει ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωὴ ἄρρωστη ἡ νεκρή. Γιατί τότε δὲν θὰ προσδοκοῦμε «Αινάστασιν ζωῆς» ἀλλὰ «Αινάστασιν κρίσεως».

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὅταν εἴμαστε ἄρρωστοι, φυσικὰ θὰ ἀπευθυνθοῦμε στὸν ἰατρό, στὴν ἐπιστήμη. Ἀλλ' ὅμως μὴν ξεχνοῦμε πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ ζητοῦμε τὴ δύναμη καὶ τὴν χάρη τοῦ μεγάλου μας ἰατροῦ, τοῦ Χριστοῦ.

Ο Χριστὸς εἶναι ὁ δικός μας ἰατρός, ποὺ μᾶς ἀγαπᾷ καὶ δίνει τὴ δική Του δύναμη γιὰ τὴ δική μας ἐνδυνάμωση καὶ γιατρεία. Καὶ τὴν ὥρα τοῦ πόνου, τῆς ἀρρώστιας, ἡ δική Του παρουσία εἴναι καθοριστική. Αὐτὸ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ ἀμφισβητήσει.

Ἄν λοιπὸν ἄρρωστήσουμε, ἔχουμε τὸν Χριστό. Ἄν μᾶς βρεῖ ὁ θάνατος καὶ φεύγουμε γιὰ τὴν αἰώνιότητα, «ἔχουμε ζωή μας τὸν Χριστό». Ἄν φοβόμαστε τὶς σωματικὲς ἀρρώστιες, καλύτερα νὰ φροντίζουμε, ὕστε νὰ μὴν ἄρρωστήσουμε τὴν ψυχή μας. Μὴν πεθάνει καὶ νεκρωθεῖ!

Καὶ τέλος ὅταν ἔλθει ἡ ὥρα μας ν' ἀναχωρήσουμε ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο, νὰ εἴμαστε ἔτοιμοι μὲ μετάνοια καὶ κάθαρση ἐσωτερικὴ γιὰ «νὰ 'ναι ἡ ψυχή μας ζωντανή». Γιατὶ τελικὰ ὅλοι

μας ἐπιθυμοῦμε ἐκεῖ ποὺ θὰ πᾶμε, νὰ βροῦμε ἀνάπαυση καὶ νὰ περιμένουμε Ἀνάσταση καὶ ζωή.

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]